

עמ"ת 67698/09/19 - ד ק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 67698-09-19 ק(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 418891/2019

בפני כבוד השופטת שירלי רנר
עורר ד ק (עציר)
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

1. ערר על החלטת של בית משפט השלום (כב' השופט חאג' יחיא) מיום 29.9.19 בה הורה כי העורר אשר מאושפז במסגרת בקשה למעצר עד לתום ההליכים בבית חולים פסיכיאטרי, לא יהיה זכאי לביקורים אישיים בטרם התבררה הבקשה למעצר עד לתום ההליכים לעומק. החלטה זו ניתנה בהמשך לבקשת העורר בעניין זה אשר טען במהלך הדיון כי המשטרה מונעת ביקורים במקום. ב"כ המשיבה טענה באותו דיון כי מאחר ומדובר בעצור מסוכן אין סיבה לאפשר לו ביקורים.

כתב האישום כולל שני אישומים של תקיפה סתם ואיומים כנגד אמו של המשיב ושל היזק לרכוש במזיד ותקיפה סתם של אביו.

2. לטענת העורר יש מקום לאפשר את הביקורים על פי שיקול דעת הפסיכיאטר המחוזי, על פי נהליו, ובהתאם למצב הרפואי של העורר כשם שאילו היה המבקש עצור בשלב זה בבית המעצר היה מקום להתיר ביקורים כאמור.

ב"כ המשיבה התנגד לבקשה ובכל מקרה ביקש קודם לקבלת החלטה לקבל התייחסות שב"ס והפסיכיאטר המחוזי לבקשה.

3. בקשת המשיבה לקבלת התייחסות הפסיכיאטר המחוזי מיותרת שכן ממילא בקשת העורר היא לאפשר את הביקורים בכפוף לשיקול דעת הפסיכיאטר המחוזי, על פי נהליו, ובהתאם למצב הרפואי של העורר. אשר לעמדת שב"ס, זו נתבקשה והוגשה בכתב בעקבות הדיון. עולה ממנה כי בהתאם לאמנה בין משטרת ישראל לשב"ס האחריות על אישור המבקרים בשלב זה וכל עוד המשיב עצור "עד למתן החלטה אחרת" ומאושפז, היא על משטרת ישראל. במסגרת התייחסות שב"ס הובאה הפנייה לסעיף 7ב(1) לפקודת הנציבות החוזר על האמור בתקנה 12(א) לתקנות סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) (תנאי החזקה במעצר), תשנ"ז-1997 (אליה תובא התייחסות להלן) וכן הובאה הפנייה לאמור בסעיף 15 לפקודה בדבר הסדרי הביקור בבית הסוהר.

בהודעת המשיבה שצורפה להתייחסות שב"ס נאמר כי המשיבה עומדת על התנגדותה. בהודעה צויין כי העורר מצוי במשמורת משטרת ישראל במהלך שהייתו בבית החולים הפסיכיאטרי ועל שמירתו הוצבו שני שוטרים זקיפים. פורט כי בית החולים אינו מתקן כליאה ואין בו את האמצעים המצויים בשירות בתי הסוהר על מנת להבטיח את שלום המבקרים

והעצורים. עוד צוין כי מכתב האישום עולה מסוכנותו של העורר.

4. זכותו של עצור שהוגש כנגדו כתב אישום לקבלת ביקורים מעוגנת בסעיף 9(6) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996. תקנה 12(א) לתקנות סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) (תנאי החזקה במעצר), תשנ"ז-1997 קובעת כי עצור שהוגש כנגדו כתב אישום יהיה זכאי לקבל מבקרים במקום המעצר אחת לשבוע לפרק זמן של 30 דקות וכי מספר המבקרים המרבי לכל עצור ונוהלי הביקור וסדריו ייקבעו בפקודות. תקנות 12(ה) ו-12(ו) דנות בסמכות למנוע ביקורים.

אכן החוק והתקנות דנים בעצורים המצויים ב"מקום מעצר" כהגדרתו בחוק. עם זאת, המשיבה לא הפנתה לכל הוראה החלה בעניין זה על עצורים שהוגש כנגדם כתב אישום והמאושפזים לצורך הסתכלות בבית חולים פסיכיאטרי, ויש להניח כי זכויותיהם אינן שונות מאלו של עצורים בבית המעצר אלא בכפוף למתחייב ממצבם הרפואי וממקום אשפוזם. ב"כ המשיבה לא היפנה לכל נוהל הקיים במשטרה בעניין זה ושניתן לתקפו בהליך משפטי וגם לא נטען כי התקבלה החלטה בדבר מניעת ביקורים על ידי הגורם המוסמך לכך שניתן להשיג עליה באמצעות עתירת אסיר.

לפיכך ולנוכח האמור בתקנה 12 האמורה הערר מתקבל במובן זה שהמשיבה תאפשר מימוש זכותו של העורר בהתאם לתקנה 12 האמורה ובהתאם לכללים הקבועים בעניין זה בפקודות, וכן בכפוף לשיקול דעת הפסיכיאטר המחוזי, על פי נהליו, ובהתאם למצב הרפואי של העורר.

לפי בקשת ב"כ המשיבה אני מורה על עיכוב ההחלטה עד ליום 4.10.19 בשעה 13.00 על מנת לאפשר למשיבה לנקוט כל צעד שתמצא לנכון.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לב"כ הצדדים ולפסיכיאטר המחוזי.

ניתנה היום, ד' תשרי תש"פ, 03 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.